

Laulut 6, 20 ja 169*Kristillisen Tieteen laulukirjasta***Raamattu****(R 1)** 4. Moos. 12:1 – 3

1 Mooses oli ottanut vaimokseen nubialaisnaisen, ja tämän naisen takia Mirjam ja Aaron alkoivat parjata häntä.

2 He sanoivat: "Onko Herra todellakin ilmaissut tahtonsa vain Mooseksen kautta? Eikö hän ole puhunut myös meille?" Herra kuuli heidän puheensa.

3 Mutta Mooses oli hyvin nöyrä mies, nöyrempi kuin kukaan muu ihminen maan päällä.

(R 2) 1. Kun. 8:22,23,28

22 Salomo seiso i Herran alttarin äärellä koko Israelin seurakunnan edessä. Hän kohotti kätensä taivasta kohti

23 ja sanoi: "Herra, Israelin Jumala! Ei ole sinun kaltaistasi jumalaa, ei ylhäällä taivaassa eikä alhaalla maan päällä. Sinä pidät voimassa liiton ja osoitat rakkautta palvelijoillesi, jotka vilpittömin sydämin elävät tahtosi mukaan.

28 Herra, minun Jumalani! Käänny kuitenkin palvelijasi puoleen ja kuule nöyrä pyyntöni, kun nyt hartaasti rukoilen sinun edessäsi.

(R 3) 1. Kun. 9:3

3 Herra sanoi hänelle: "Minä kuulin nöyrän rukouksesi, jonka osoitit minulle. Minä olen pyhittänyt rakentamasi temppelin ja tehnyt siitä nimelleni ikuisen asuinsijan. Se on alati oleva silmissäni ja sydäntäni lähellä.

(R 4) Dan. 9:3,4,17,18

3 Minä käännyin Herran, Jumalani, puoleen armoa pyytäen, paastosin, pukeuduin säkkivaatteeseen ja istuin maan tomussa.

4 Minä rukoilin Herraa, Jumalaani, tunnustin syntini ja sanoin: "Herra, sinä suuri ja pelättävä Jumala, joka pidät voimassa liiton ja olet armollinen niille, jotka sinua rakastavat ja pitävät sinun käskysi!

17 Kuule nyt palvelijasi rukous ja nöyrä pyyntö, Jumalamme, ja anna armosi loistaa hävitetyille temppelillesi, Herra, kunniaksi itsellesi.

18 Kallista korvasi, Jumalani, ja kuule. Avaa silmäsi ja katso autioita raunioitamme ja kaupunkia, joka on omistettu nimellesi! Me tuomme sinulle nöyrät pyyntömme, emme omaan vanhurskauteemme, vaan sinun suureen armoosi luottaen.

(R 5) Dan. 10:5,11,12

5 Katsellessani ympärilläni minä äkkiä huomasin miehen, joka oli pellavavaatteissa, uumillaan vyö parasta kultaa.

11 Hän sanoi minulle: "Daniel, sinä Jumalalle rakas! Opi ymmärtämään ne sanat, jotka minä sinulle puhun. Nouse seisomaan. Sinun luoksesi minut on lähetetty." Ja kun hän puhui tämän minulle, minä nousin vavisten ylös.

12 Hän sanoi minulle: "Älä pelkää, Daniel. Sinun sanasi kuultiin ensimmäisestä päivästä alkaen, jolloin nöyrästi pyysit ymmärrystä Jumalalta. Minä olen tullut sinun sanojesi vuoksi.

(R 6) Matt. 11:29

25 Tuohon aikaan Jeesus kerran puhkesi puhumaan ja sanoi: "Minä ylistän sinua, Isä, taivaan ja maan Herra, siitä että olet salannut tämän viisailta ja oppineilta mutta ilmoittanut sen lapsenmielisille.

26 Näin sinä, Isä, olet hyväksi nähnyt.

27 "Kaiken on Isäni antanut minun haltuuni. Poikaa ei tunne kukaan muu kuin Isä eikä Isää kukaan muu kuin Poika ja se, jolle Poika tahtoo hänet ilmoittaa.

28 "Tulkaa minun luokseni, kaikki te työn ja kuormien uuvuttamat. Minä annan teille levon.

29 Ottakaa minun ikeeni harteillenne ja katsokaa minua: minä olen sydämeltäni lempeä ja nöyrä. Näin teidän sielunne löytää levon.

30 Minun ikeeni on hyvä kantaa ja minun kuormanani on kevyt."

(R 7) 1. Joh. 5:3

3 Sitähän Jumalan rakastaminen on, että pidämme hänen käskynsä, eivätkä ne ole raskaita noudattaa.

(R 8) Sak. 9:8,9

8 Minä itse asetun vartioon suojaamaan temppeliäni sotajoukoilta, jotka kulkevat tässä maassa.

Kukaan ei enää ahdistu minun kansaani. Minä vartioin sitä nyt omin silmin.

9 Iloitse, tytär Siion! Riemuitse, tytär Jerusalemi! Katso, kuninkaasi tulee. Vanhurskas ja voittoisa hän on, hän on nöyrä, hän ratsastaa aasilla, aasi on hänen kuninkaallinen ratsunsa.

(R 9) Matt. 21:1 – 11

1 Kun he lähestyivät Jerusalemiä ja olivat tulossa Betfageen Öljymäelle, Jeesus lähetti edeltä kaksi opetuslasta

2 ja sanoi heille: "Menkää tuolla näkyvään kylään. Siellä on aasintamma kiinni sidottuna ja varsa sen vierellä; löydätte ne heti. Ottakaa ne siitä ja tuokaa minulle.

3 Jos joku sanoo teille jotakin, vastatkaa, että Herra tarvitsee niitä mutta palauttaa ne pian."

4 Näin tapahtui, jotta kävisi toteen tämä profeetan sana:

5 – Sanokaa tytär Siionille: Katso, kuninkaasi tulee! Hän tulee luoksesi lempeänä, ratsastaen aasilla, työjuhdan varsalla.

Opetuslapset lähtivät ja tekivät niin kuin Jeesus oli käsenyt.

7 He toivat aasin ja varsan ja panivat niiden selkään vaatteitaan, ja Jeesus istuutui aasin selkään.

8 Ihmisiä oli hyvin paljon, ja he levittivät vaatteitaan tielle, toiset katkoivat puista oksia ja levittivät tielle niitä.

9 Ja ihmisjoukko, joka kulki hänen edellään ja perässään, huusi: – Hoosianna, Daavidin Poika! Siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimessä! Hoosianna korkeuksissa!

10 Kun hän tuli Jerusalemiin, koko kaupunki alkoi kuohua ja kaikki kyselivät: "Kuka hän on?"

11 Ihmiset sanoivat: "Hän on Jeesus, profeetta Galilean Nasaretista."

(R 10) Ps. 37:11

11 Mutta nöyrät perivät maan, he saavat osakseen onnen ja rauhan.

(R 11) Matt. 18:4

1 Kohta sen jälkeen opetuslapset tulivat Jeesuksen luo ja kysyivät: "Kuka on suurin taivasten valtakunnassa?"

2 Silloin Jeesus kutsui luokseen lapsen, asetti hänet heidän keskelleen

3 ja sanoi: "Totisesti: ellette käänny ja tule lasten kaltaisiksi, te ette pääse taivasten valtakuntaan.

4 Se, joka nöyryy tämän lapsen kaltaiseksi, on suurin taivasten valtakunnassa.

(R 12) Ap. t. 20:17 – 20

17 Miletoksesta Paavali lähetti sanan Efesokseen ja kutsui seurakunnan vanhimmat luokseen.

18 Kun nämä olivat tulleet, Paavali puhui heille: "Te tiedätte, millä tavoin minä kaiken aikaa, siitä päivästä alkaen jona tänne Aasiaan tulin, olen toiminut teidän keskuudessanne.

19 Olen palvellut Herraa nöyrin mielin, kyyneleet silmissä, kaikissa koettelemuksissa, joita juutalaiset juonillaan ovat minulle aiheuttaneet.

20 En ole vaiennut mistään sellaisesta, mikä on teille hyödyksi, vaan olen julistanut sanaa ja opettanut teitä sekä julkisesti että kodeissanne.

(R 13) Ef. 4:1 – 6

1 Minä, joka olen Herran vuoksi vankina, kehotan teitä siis elämään saamanne kutsun arvoisesti,

2 aina nöyrinä, lempeinä ja kärsivällisinä. Auttakoon rakkaus teitä tulemaan toimeen keskenänne.

3 Pyrkikää rauhan sitein säilyttämään Hengen luoma ykseys.

4 On vain yksi ruumis ja yksi Henki, niin kuin myös se toivo, johon teidät on kutsuttu, on yksi.

5 Yksi on Herra, yksi usko, yksi kaste!

6 Yksi on Jumala, kaikkien Isä! Hän hallitsee kaikkea, vaikuttaa kaikessa ja on kaikessa.

(R 14) Fil. 2:1 – 5

1 Jos kerran yhteys Kristukseen rohkaisee ja hänen rakkautensa suo lohdutusta, jos Henki meitä yhdistää ja jos tunnemme hellyyttä ja myötätuntoa toisiamme kohtaan,

2 niin tehkää minun iloni täydelliseksi ja olkaa yksimielisiä. Liittäköön teitä toisiinne rakkaus, sopu ja sama mieli.

3 Älkää tehkö mitään itsekkyydestä tai turhamaisuudesta, vaan olkaa nöyriä ja pitäkää kukin toista parempana kuin itseänne.

4 Älkää tavoitelko vain omaa etuunne vaan myös muiden parasta.

5 Olkoon teilläkin sellainen mieli, joka Kristuksella Jeesuksella oli.

(R 15) Kol. 2:16 – 23

16 Kukaan ei siis saa tuomita teitä siitä, mitä syötte tai juotte tai miten noudatatte juhla-aikoja ja uudenkuun ja sapatin päiviä.

17 Ne ovat vain sen varjoa, mikä on tulossa; todellista on Kristuksen ruumis.

18 Teidän voittajan palkintoanne ei saa riistää teiltä kukaan, joka nöyryyttää itseään kieltäytyksin, vajoaa näkyihinsä ja palvoo enkeleitä. Sellaisen ihmisen tekevät hänen omat tyhjät ajatuksensa ylpeäksi,

19 eikä hänellä ole yhteyttä Kristukseen, päähän, joka huolehtii koko ruumiista ja pitää sitä nivelten ja jänteiden avulla koossa, niin että se kasvaa Jumalan tarkoittamalla tavalla.

20 Jos kerran olette yhdessä Kristuksen kanssa kuolleet pois maailman alkuvoimien ulottuvilta, miksi yhä käyttäydytte tämän maailman mukaisesti ja alistutte sellaisiin sääntöihin kuin

21 "älä tartu", "älä maista", "älä kosketa"?

22 Tämä kaikkihan koskee sellaista, mikä käytön jälkeen häviää. Kysymys on vain ihmisten käskyistä ja opeista.

23 Nämä omatekoista hurskautta, nöyryyden harjoitusta ja ruumiin kurittamista vaativat käskyt tosin näyttävät viisailta, mutta todellisuudessa ne ovat arvottomia ja tyydyttävät vain ihmisen ylpeyttä.

(R 16) Kol. 3:12 – 14

12 Te, jotka olette Jumalan valittuja, pyhiä ja hänelle rakkaita, pukeutukaa siis sydämelliseen armahtavaisuuteen, ystävällisyyteen, nöyryyteen, lempeyteen ja kärsivällisyyteen.

13 Pitäkää huolta, että tulette toimeen keskenänne, antakaa anteeksi toisillenne, vaikka teillä olisikin moittimisen aihetta. Niin kuin Herra on antanut teille anteeksi, niin antakaa tekin.

14 Mutta kaiken kruunuksi tulkoon rakkaus, sillä se tekee kaiken täydelliseksi.

(R 17) Jaak. 4:10

10 Nöyrytkää Herran edessä, niin hän on teidät korottava.

(R 18) 1. Piet. 3:8

8 Ja lopuksi: olkaa kaikki yksimielisiä, jakakaa toistenne ilot ja surut, rakastakaa toisianne ja olkaa hyväsydämisisiä ja nöyriä.

(R 19) 1. Piet. 5:6

6 Nöyrytkää siis Jumalan väkevän käden alle, niin hän ajan tullen korottaa teidät.

Tiede ja terveys sekä avain Raamattuun (Mary Baker Eddy)**(T 1)** 2:8

Jumalaa ei ylistyksin taivuteta tekemään enempää kuin Hän on jo tehnyt, eikä ääretön voi tehdä vähempää kuin suoda kaikkea hyvää, koska Hän on muuttumaton viisaus ja Rakkaus. Voimme tehdä enemmän itsemme hyväksi nöyrillä hartailla rukouksilla, mutta Jumala, täysin Rakastava, ei suostu niihin, jos pelkästään palvelemme Häntä sanoin, sillä Hän tietää jo kaiken.

(T 2) 8:12

Jos ihminen, vaikkakin näennäisen harras ja rukoileva, on epäpuhdas ja siksi vilpillinen, mitä hänestä on sanottava? Jos hän olisi rukoustensa ylevyyden veroinen, ei olisi mitään syytä huomautukseen. Jos tunnemme sitä kaipuuta, nöyryyttä, kiitollisuutta ja rakkautta, jota sanamme ilmaisevat, Jumala hyväksyy sen, ja on viisainta olla yrittämättä pettää itseämme tai muita, sillä ”ei ole mitään peitettyä, mikä ei tule paljastetuksi”. Julkiset tunnustukset ja ääneen rukoileminen ovat almujen annon kaltaisia yhdessä suhteessa — ne peittävät ”syntien paljouden”. Nöyryyden rukoileminen kuinka palavasti tahansa ei aina merkitse nöyryyden toivomista. Jos käänämme selkämme köyhille, emme ole valmiit saamaan palkkaa Häneltä, joka siunaa köyhiä. Me tunnustamme sydämemme suuren pahuuden ja pyydämme, että se paljastettaisiin meille, mutta emmekö jo tiedä tästä sydäimestä enemmän, kuin tahdomme lähimmäisemme näkevän?

(T 3) 12:1

”Uskon rukous pelastaa sairaan”, sanoo Raamattu. Mitä on tämä parantava rukous? Pelkässä pyynnössä, että Jumala parantaisi sairaan, ei ole voimaa tuoda enempää Jumalan läsnäoloa, kuin aina on saatavilla. Sairaana puolesta tällä tavoin rukoilemisen hyödyllinen vaikutus kohdistuu inhimilliseen mieleen saaden sen vaikuttamaan voimaperäisemmin ruumiiseen sokean Jumalaan

uskomisen kautta. Tämä on kuitenkin yksi uskomus, joka ajaa ulos toisen — usko tuntemattomaan, joka ajaa ulos uskon sairauteen. Sokean uskon kautta vaikuttaja ei ole Tiede eikä Totuus, ei myöskään se jumalallisen parantavan Periaatteen inhimillinen ymmärtäminen, mikä ilmeni Jeesuksessa, jonka nöyrät rukoukset olivat syviä ja tunnollisia Totuuden vakuutuksia — ihmisen Jumalan kaltaisuudesta ja ykseydestä Totuuden ja Rakkauden kanssa.

(T 4) 13:5

Julkisessa rukouksessa me usein ylitämme vakaumuksemme, hartaan halun rehellisen näkökannan. Ellemme salassa kaipaa ja avoimesti ponnistele kaiken pyytämämme toteutumiseksi, ovat rukouksemme tyhjää hokemista, jollaista pakanat käyttävät. Jos pyyntömme ovat vilpittömiä, me työskentelemme saadaksemme mitä pyydämme, ja Isämme, joka salassa näkee, maksaa meille avoimesti. Voiko pelkkä toiveittemme julkinen ilmaiseminen vahvistaa niitä? Tavoitammeko Kaikkivaltiaan korvan helpommin sanoilla kuin ajatuksilla? Vaikka rukouksemme onkin vilpiton, Jumala tietää tarpeemme, ennen kuin kerromme Hänelle tai kanssaihmisillemme siitä. Jos vaalimme kaipuuta vilpittömästi, hiljaa ja nöyrästi, Jumala siunaa sen, ja todelliset toiveemme ovat vähemmän vaarassa hukkoa sanojen tulvaan.

(T 5) 32:3

Muinaisessa Roomassa vaadittiin sotilasta vannomaan uskollisuutta esimiehelleen. Tämän valan latinankielinen nimi oli sacramentum ja sana sakramentti on sen johdannainen. Juutalaisilla oli ikivanha tapa, että juhlan isäntä ojensi jokaiselle vieraille viinimaljan. Mutta ehtoollista ei nautita roomalaisen sotilaan valan muistoksi, eikä liioin juhlatilaisuuksissa ja juutalaisten uskonnollisissa menoissa käytetty viini ollut Herramme malja. Malja kuvaa hänen katkeraa kokemustaan — maljaa, jonka pois ottamista hän rukoili, mutta taipui silti pyhässä nöyryydessä Jumalan tahtoon.

(T 6) 33:19

Kun inhimillinen aines suuressa Opettajassamme taisteli jumalallisen kanssa, hän sanoi: ”Älköön . . . tapahtuko minun tahtoni, vaan Sinun!” — toisin sanoen: Älköön minussa ilmetkö liha vaan Henki. Tätä on henkisen Rakkauden uusi ymmärtäminen. Se antaa kaiken Kristuksen eli Totuuden vuoksi. Se siunaa vihollisiaan, parantaa sairaita, ajaa ulos erheen, herättää kuolleet rikkomuksistaan ja synneistään ja julistaa evankeliumia köyhille, sydämeltään nöyrille.

(T 7) 142:20

Kuten Jeesuksen aikana, samoin tänäänkin tyrannius ja ylpeys täytyy ruoskia ulos temppelistä ja toivottaa nöyryys ja jumalallinen Tiede sinne tervetulleiksi. Niitä tieteellisen toteennäytön vahvoja köysiä, jollaisia Jeesus punoi ja käytti, tarvitaan yhä puhdistamaan temppelit turhasta maallisen jumalanpalvonnan markkinatouhusta ja tekemään ne arvollisiksi asunnoiksi Korkeimmalle.

(T 8) 228:26

Ei ole Jumalasta erillistä voimaa. Kaikkivaltiaalla on kaikki valta, ja minkään muun mahdin tunnustaminen on Jumalan häpäisemistä. Nöyrä Nasaretilainen kumosi oletuksen, että synnillä, sairaudella ja kuolemalla olisi valtaa. Hän osoitti ne voimattomiksi. Pappien olisi pitänyt nöyrtyä ylpeydestään, kun he näkivät kristillisyyden toteennäytön voittavan heidän kuolleen uskonsa ja kuolleitten seremonioittensa vaikutuksen.

(T 9) 326:26

Saulus Tarsolainen näki tien — Kristuksen eli Totuuden — vasta kun hänen epävarma käsityksensä oikeasta väistyi henkisen näkemisen tieltä, joka on aina oikeassa. Silloin hän muuttui. Ajatus omaksui jalomman näkemyksen ja hänen elämänsä tuli henkisemmäksi. Hän näki, mitä pahaa oli tehnyt vainotessaan kristittyjä, joiden uskontoa hän ei ollut ymmärtänyt, ja nöyryydessään hän otti uudeksi nimekseen Paavali. Hän oivalsi nyt ensimmäistä kertaa, mitä Rakkaus todellisuudessa on, ja sai opetuksen jumalallisessa Tieteessä.

(T 10) 343:23

Toisinaan saattaa tuntua siltä, kuin totuus hylättäisiin siksi, että sen vastaanottaminen edellyttää nöyryyttä ja henkisyyttä, kun kristinusko yleensä vaatii niin paljon vähemmän.

(T 11) 366:30 – 16

Jos haluamme avata sairaille heidän vankiloittensa ovet, meidän täytyy ensin oppia sitomaan särjetyt sydämet. Jos haluamme parantaa Hengen kautta, emme saa kätkeä henkisen parantamisen

leiviskää sen muodon hikiliinaan emmekä haudata Kristillisen Tieteen moraalia kirjaimen käärinliinaan. Lempeä sana ja potilaan kristillinen rohkaisu, osaaottava kärsivällisyys hänen pelkojensa suhteen ja niiden karkottaminen ovat parempia kuin vuolaiden teorioiden ylenpalttisuus, kaavamaiset lainatut puheet ja perustelujen jakeleminen, sillä nämä ovat vain ivamukailuja aidosta Kristillisestä Tieteestä, joka liekehtii jumalallista Rakkautta.

Tätä tarkoitetaan Totuuden, Kristuksen, etsimisellä, ei ”leipien ja kalojen” tähden eikä fariseusten tavoin säädyllä ja oppineisuudella pöyhkeillen, vaan Maria Magdaleenan tavoin hartaan omistautumisen korkeudesta, ilon öljyllä ja kiitollisuuden tuoksulla, katumuksen kyynelillä ja niillä hiuksilla jotka kaikki Isä on laskenut.

(T 12) 447:29 – 10

Synnintekijä pelkää heittää ensimmäisen kiven. Hän saattaa sanoa tekosyynä, että paha on epätodellista, mutta voidakseen tietää sen hänen täytyy osoittaa väitteensä todeksi. Jos otaksumme, että pahan uskotteluja ei ole ja silti taivumme niihin, teemme moraalisen rikkomuksen. Sokeus ja omahyväisyys pitävät kiinni vääryydestä. Kun publikaanin huokaus nousi Rakkauden avaran sydämen luo, hänen nöyrä pyyntönsä kuultiin. Paha, joka vallitsee ruumiillisissa aisteissa mutta jonka sydän tuomitsee, on vailla perustaa; mutta ellei pahaa tuomita, sitä ei kielletä vaan ravitaan. Jos tällaisissa olosuhteissa sanotaan, ettei pahaa ole, se on jo itsessään paha. Kerro tarvittaessa totuus valheesta. Totuuden välttely lamauttaa vilpittömyyden ja syöksee sinut alas huipuilta.

(T 13) 513:28 – 9

Jumala luo kaikki todellisuuden muodot. Hänen ajatuksensa ovat henkisiä todellisuuksia. Niin sanottu kuolevainen mieli — jota ei ole olemassa eikä siis kuolemattoman olemassaolon piirissä — ei voisi jumalalliseksi voimaksi tekeytymällä vääristää jumalallista luomusta ja luoda sitten ihmiset tai asiat uudelleen omalla tasollaan, koska mitään ei ole kaiken sisältävän äärettömyyden ulkopuolella, jossa ja jonka ainoa luoja on Jumala. Voimassaan riemuitseva Mieli asuu Mielen valtakunnassa. Mielen äärettömät ideat liikkuvat pakottomassa ilossa. Nöyryydessä ne nousevat pyhyiden korkeuksiin.

(T 14) 533:26

Totuus, joka ristikuulustelee ihmistä hänen erhetiedoistaan, huomaa naisen ensimmäisenä tunnustavan tehneensä väärin. Tämä sanoo: ”Käärme petti minut, ja minä söin”, ikään kuin hän sanoisi nöyrästi katuen: ”Miehen tai Jumalan ei tarvitse vastata minun rikkomuksestani.” Hän on jo oppinut, että ruumiillinen aistinta on käärme. Siksi hän on ensimmäisenä valmis hylkäämään uskon ihmisen aineelliseen alkuperään ja havaitsemaan henkisen luomakunnan. Tästä johtuen nainen kykeni sittemmin tulemaan Jeesuksen äidiksi ja katsomaan hautakammion äärellä ylösnoussutta Vapahtajaa, joka olisi pian tuova ilmi Jumalan luoman kuolemattoman ihmisen. Tämä antoi naiselle kyvyn ensimmäisenä tulkita Raamattua oikeassa merkityksessään, joka tuo ilmi ihmisen henkisen alkuperän.

(T 15) 596:20 – 28

LAAKSO. [Masennusta]; nöyryyttä; [pimeyttä].

”Vaikka minä vaeltaisin pimeässä laaksossa, en minä pelkäisi mitään pahaa.” (Psalmi 23:4.)

Vaikka tie on pimeä kuolevaisessa merkityksessä, jumalallinen Elämä ja Rakkaus valaisevat sen, hävittävät kuolevaisen ajatuksen levottomuuden, kuolemanpelon ja erheen kuvitellun todellisuuden. Kristillinen Tiede, joka puhuu aistihavaintoja vastaan, saa laakson kukkimaan ja kukoistamaan kuin ruusu.